

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo. 257.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πελθεῖν, ἢ μὴ ἐδεδόκειν μήποτε ἐι-
δεῖς εἰπών, τῆς παρεσόντων αὐτῶ ἀ-
γαθῶν ἐλαττώσῃ ἢ δόξαν. ἀλλ' ἐπει-
δὴ πᾶσα λόγου δυνάμις ὡς ἄρα ἔχει
τῶ μεγάλῃ τῆς ὑποθέσεως, εὐκότως ἢ
αὐτὸς σιγῇ ἱμῶν τῆς ἐπισημοσύ-
μην. καὶ τοὶ γνώσκοντες, ἐπὶ ἰσὺ ὁ ἐγκο-
μαζώμενος ἐκ τῆς ἀληθείας ἢ μαρ-
τυρίας ἔχει, ἔστιν ἢ τῆς ἀρετῆς κτήσης
καταλάμπεται ὑπὸ τῆς ἀδουείας τῆς
λέγουτος. ἐν γὰρ ἰσῷς ὑπερβολαῖς ἔχει
ὁ ἠψηθεὶς τῆς ἀξίας κατήχων, ἀλλὰ
πλεονελάμωμε, δεῖξας ἑαυτὴν ὑπὸ
τῆς παραγμάτων μεγάλῃς καλυφθείσα.

Παύλῳ. σιζ.

Paulo. 257.

Τὸ ἐρημιῶν ὡς τῆς ἀγγελίας τῶ
Δανιὴλ, ὅτι καὶ πῶς πόλιν καὶ τὸ ἄγιον
ἀφαιρήσει σὺ τῶ ἡρουμιῶν τῶ ἐργο-
μῶν, εἰ μὴ πῶς ἀλλὰ πῶς οἰοῦμαι
εἰρηάζῃ, ἐρμηνεύεσθαι ὡς βύλοισι,
τῆς ἀληθείας μὴδὲν ὡς ἐλαττωμέ-
νης. εἰ δὲ ὁ Χεῖρὸς ἔστιν ὁ λεγομῶνος
ἐρχομαι καὶ τὰς γραφάς, εὐλογημῶνος
γὰρ ὁ ἐρχομῶνος ἐν ὀνόματι κυρίου. καὶ
σὺ εἰ ὁ ἐρχομῶνος, ἢ ἕτεροι παρεσδοκῶ-
μῶν, τοῖσ' ἔστιν, οὐ μόνον ὁ πατήρ
πάντα τῆς Ἰσραὴλ τὰ σεμνὰ καὶ περὶ
ἐλεπτα ἀνατρέφει, ἀλλὰ καὶ ὁ Χεῖρὸς
ὁ παρ' αὐτῆς ὡς λυτρωτὴς αὐτῆς
παρεσδοκῶμῶνος. ἐπειδὴ γὰρ εἰς αὐτὸν
τῆσ' ἰσὺ βασιλείας ἐπαρῶνησαν, ἀξία
τοῦ ὅτι χεῖρα πείσονται. ἢ μόνον γὰρ
ἢ πόλις, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀγίου ἀφαιρέ-
σῆσται, τῆσ' ἔστιν ὁ γὰρ καθάρησῆσ-
ται. καὶ θεὰ πῶς ἀκρίβειαι, ὅτι ἐπε-
ἀφαιρήσεται σὺ τῶ ἡρουμιῶν, ὡς
οἰοῦμαι πῶς, ἀλλὰ ἀφαιρήσει ὁ πα-
τήρ τοὺς ναδὸν καὶ πῶς πόλιν, συμπαρά-
σῆσται τῆς ἡρουμιῶν τῆς παροινθηείας
διλοῦσθαι παρ' αὐτῆς ἐν τῇ πρώτῃ
ἐπιφαιδεία. εἰ δὲ ἀσαφές ἔστι, λελέ-
ξεται πάλιν σαφέστερον. ὁ θεὸς καὶ ὁ
ἡρουμιῶνος ἀφαιρήσει πῶς πόλιν καὶ τῆ
νάων. ὡς εἰ καὶ ῥωμαίοις ἀνήθη τῆσ'
γον. ἀλλὰ γὰρ θεήλατος ἰσὺ ἢ ὀργῇ, καὶ

Id quod Danieli ab Angelo dictum est,
Et ciuitatē, & sanctum delebit cum duce
venturo, si de alio quodam dictum esse pu-
tant, exponant sanē arbitrato suo, modō
veritati nihil incommōdi inferatur. Cū
autem Christus sit, qui venturus esse dici-
tur iuxta Scripturas (Benedictus enim
qui venit in nomine Domini. & Tu es,
qui venturus es, an aliū expectamus?) ho-
rum verborū hęc sententia est: Non modō
Pater omnia Iudæorū ornamenta, resque
visendas, euertet: sed etiam Christus, qui
ab ipsis, vt ipsorū redemptor, expectatur.
Quandoquidem enim in ipsum quoque
regis filium impotentī furore debacchati
sunt, ea, quæ merentur, supplicia pendent.
Nō enim ciuitas duntaxat, sed etiam fan-
ctum euertetur. hoc est, templum delebi-
tur. Ac vide quā accuratē loquatur. Nō
enim dixit, Delebitur cum duce, vt quidā
arbitrantur: sed, Pater templū ac ciuita-
tem delebit, opitulante ipsi duce, qui scili-
cet in priore suo aduentū ab ipsis indignif-
simis cōtumeliis affectus est. Quōd si hoc
obscurum est, apertius à me explanabitur.
Deus & dux ciuitatem ac templū diruent.
Quamobrem etiam si Romanis hoc faci-
nus ascriptum est: tamē diuinitus immissa
huiusmodi ira erat. Ac testimonio est Io-
sephus, his verbis vtens: Romanis illud
minimē assignandum est, quod nobis

Et iij

omnibus bellum illud, quod aduersus eos gessimus, exitium attulit. Nō enim eorum viribus hæc contigerunt: verū præstantior quedam causa hoc illis præbuit, vt vincere viderentur. Quānā autem hæc causa erat? Nimirum ea, quæ Hierosolymitanam urbem ad vexandum Saluatorem impulit, ac propterea Iudæorum in genu flexit, vel prorsus omnino deleuit. Quōd si mihi diffidunt Iudæi, dicant velim quamnam ob causam nunc eiusmodi captiuitatem sustineant, quæ reuocationis omnis experta sit.

Athanasio Presbytero.

258.

Et si Charemon, qui Diaconi speciem gerit, perinde facit, vt si morbus insanabilis potestatem acceperit nulli rei, quam expetat, parcendi, verū iis, qui sanitatem allaturos sese profitentur, valere iussis, iis cibus, qui mortem accersunt, se pascat: tamen non tam eum, quā Eusebium, qui diuina mysteria ipsius fidei cōmittere minimē veritus est, tot ac tantorū malorum authorem esse arbitror. Nam qui semina præbuit, is videlicet plantarum etiam causa est.

Hermogeni Episcopo.

259.

Ego duo ista, quoad eius fieri potest, magistro inesse debere censeo, nempe vitæ puritatem, ac dicendi facultatem (quam si quis operā vmbra esse diffiniat, haudquaquam mihi à vero aberraturus esse videatur:) vt per illam discipuli mores ac vitam componat, per hanc autem contumacem ac refractarium ad meliorem mentem reuocet. Vt enim Scribæ, accepto stilo quā elegantissimè literas pingentes, cum tironibus quoque suis præbent, vt, quantū facultas ferat, eas imitari possint: eodem modo magistris etiam & præceptoribus faciendum est, vt vitam suam, tanquam imaginem quandam scitè depictam, discipulis proponant, quō eam, quantum vires tulerint, imitentur. Quōd si isti non modò ab omni reprehensione alienam, sed etiam

μάρτυς Ιωσήφ, λέγων, μὴ ποροχὰς εἴξεσθαι ῥωμαίοις, ὅτι πάντας ἡμᾶς ὁ πορὸς αὐτῶν πόλεμος διέφθειρεν. ἔγδ' ἐκείνων ἰσχυῖ ταῦτα συμβέβηκεν, ἀλλὰ ἡ κρείττων γενόμεναι αἰτία, τὸ δοκεῖν ὁμοίως γινῆαι παρέχει. ποία δὲ τὴν αἰτία, ἡ δηλονότι πρῶτα τὴν Ἱερουσαλίμην εἰς τὰ χεῖρα τὸν σωτήρα τῶν ῥωμαίων, ἑσπέρματα εἰς γόνυ ἐκλίπε, μᾶλλον δὲ σταντελῶς ἠφάνισεν. εἰ δὲ ἀπίστωσιν Ἰουδαῖοι, εἰπάτωσαν δὲ τὴν αἰτίαν ἀρχιμαλωσίας τῶν ῥωμαίων ἀνακλήσεως ἁμαρτο-

Αθανασίῳ πρεσβυτέρῳ σπη.

Εἰ καὶ Χαίρ ἡμεῖς ὁ δοκῶν εἶναι διόκομος, ὡς πλείον ποι, ἀσπέραι καὶ νόσος ἀνίατος ἐξέσται λάβοι μηδενὸς ὧν ὀρέγεται φείδεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἐπαγγελιομένοις ἰαθεῖν, ἐρράδῳ φράσσα, ἐκ τῆς τὸν θάνατον ἀδινόντων ἑαυτῶν ἐσιάζῃ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτὸν τοσοῦτον ὡς Εὐσέβιον τὰ θεῖα αὐτῷ μυστήρια ἐμπιστεύσαι τολμήσαντα, αἵ ποιν ἡροδμοῦ τῆς τοσοῦτων κακῶν. ὁ γὰρ τὰ σπέρματα ὡς χῶν, τῆς φυτῆς δηλονότι αἵπος.

Ερμογένει ἐπισκόπῳ σπβ.

Εγὼ τῷ διδασκάλῳ δύο ταῦτα προσεῖναι παντὶ ἀδελφῷ νομίζω, τὴν τε τῆ βίβ χαθαρότητα, τὴν τε τῆ λόγου ἰκανότησα, τὴν σικίαν πῆς τῆς ἔργων δεξιότητος, ὅσα ἂν μοι δοκῇ διδασκαλίαν τῆς ἀληθείας, ἵνα πῆ μὲν ῥυθμίξῃ τὴ φοιτητικῶν, πῆ δὲ σφρονίξῃ τὴ ἀπειθῆ. ἀσπέρ γὰρ οἱ χαμαί ποισται τὴν χαφίδα λαβόντες μετὰ πολλῆς τῆς κάλλους τὰ φοιχέα χαράσσει, καὶ τοῖς ἀρπυαῖσι παρέχουσιν, ἵ' ὡς οἶόν τε μιμήσασθαι διωθεῖν. ἔτω καὶ τῆς ὑψηλότητος καὶ τὴν πολιτείας τὴν ἑαυτῆς εἰκόνα πῆ σφῶς γογραμμίω, τοῖς μαθηταῖς προσπέσαι, ἵ' ὡς οἶόν τε μιμήσασθαι. εἰ δ' ἐκείνοι μὴ μόνον βίον ἀληπίοι, ἀλλὰ καὶ θαυμάσιοι ὀράντες, ὅτι ἐπάρηται